

MEDIEMISJON

gjennom **6+** år

*Øivind Andersen,
andaktsholder i flere
tiår på Norea Radio.*

NOREA
MEDIEMISJON

- Spesialenhet for **vanskelige** misjonsoppdrag

FORORD

Siden den spede begynnelse for 60 år siden i Norge har millioner verden over fått høre evangeliet fordi noen i Norge har vært på kne og bedt for radiosendingene, for ansatte og ikke minst båret den økonomiske byrden. Det er med stor respekt jeg ser tilbake på Noreas historie og det som er gjort før min tid i Norea begynte i 2006. Jeg står på et fundament bygget på bønn gjennom 60 år.

Men vi er ikke ferdige enda. Jesus sa i misjonsbefalingen at vi skulle gå ut og gjøre alle folkeslag til disipler... Fortsatt er det over 6600 folkeslag i verden som ikke har fått høre på sitt språk at Jesus er veien, sannheten og livet! Norea har fantastiske verktøy for å nå dem som få eller ingen andre kan nå. Derfor kaller vi oss en spesialenhet for de vanskeligste misjonsoppdragene i verdens mest stengte land.

Jeg gleder meg til den dagen vi er i himmelen, og ser den store flokken av frelste mennesker som holdt ut til Jesus hentet oss hjem. Kanskje er noen der fordi nettopp du brydde deg så mye at du ba for, og gav til, mediemisjonsarbeidet.

Noen av historiene til de menneskene vi kanskje møter i himmelen har vi samlet her i dette jubileumsheftet. Det er et utvalg fra vårt arkiv, og du vil kanskje dra kjensel på enkelte historier. Vi ønsker å gi noen glimt fra hvert tiår frem til idag. Gjennom beretningene ser vi hvordan Gud jobber på de forunderligste måter. Vi håper også historiene kan vise noe av det Norea har vært tidligere, hva vi er i dag, og kanskje gi en forsmak på hva vi har i vente i fremtiden.

Vennlig hilsen

Harald Endresen

Redaktør

INNHold

Kapittel 1:	De første årene	4
Kapittel 2:	1960: guds ord gjennom jernteppet	10
Kapittel 3:	1970: radiomisjon til kina	16
Kapittel 4:	1980: Radiosendinger til Øst-Afrika	24
Kapittel 5:	1990: TV i Midtøsten	34
Kapittel 6:	2000: Prosjekt Hanna i Sentral-Asia	44
Kapittel 7:	Evangeliet til Nord-Korea	50
Kapittel 8:	Radio gir håp for prostituerte kvinner	56
Kapittel 9:	2010: Endelig på lufta i Somalia	62
Kapittel 10:	2016: Norea i Norge	66

Redaktør: Harald Endresen | Ansvarlig redaktør: Per Birkeli
Postadresse: Norea Mediemisjon, Postboks 410 Lundsiden, 4604 Kristiansand
Besøksadresse: Gimlekollen Mediesenter, Bergtoras vei 120, 4633 Kristiansand
Tlf: 38 14 50 20 | E-post: post@norea.no | Internett: norea.no
Gavekonto: 8220.02.90158 | Organisasjonsnummer: 973 732 412
Layout og trykk: Printprofil AS | Foto: Norea

KAPITTEL 1

De første årene

«Himmelen forkynner Guds herlighet! Hvelvingen forteller om Hans henders verk. Det er ingen ord, ingen røst som kan høres... men budskapet når ut til hele verden.»

Dette er begynnelsen på Davids salme 19, hvor han gir sin pris til Guds skaperverk. Det interessante er at budskapet når ut selv om ingen ord kan høres. Akkurat slik er det med radiobølgene. De gir ikke fra seg ord, men i løpet av et sekund når et budskap via radiobølgene syv ganger rundt jorden. Det er på grunn av ionosfæren rundt kloden, som reflekterer radiobølgene.

Gud la til rette for radiobølger siden skapelsen, men de ble ikke oppdaget og bevist før i 1888, av Heinrich Rudolf Hertz. Det skulle gå enda flere år før Norsk Luthersk Misjonssamband gav klarsignal til å ta radiobølgene i bruk til misjon. Norea Radio ble startet i 1956. Vi tror det var Gud som styrte begivenhetene:

Høsten 1956 bor en ung nordmann i misjonærheimen «The House of Rest» i London. Snart skal den store dagen komme i hans liv da han skal få dra til Afrika som utsending fra det norske misjonsfolk. En misjonær trenger gode språkkunnskaper, og nå er han på noen måneders språkstudium. Den unge mannen er rogalendingen Gabriel Berge, og han er utdannet lærer.

Akkurat på den tiden bor også en eldre misjonær i samme huset. I ung alder sa han opp den gode stillingen sin i et kjent kontormaskinfirma. Gud hadde kalt ham til misjonær. I 22 år tjente han sin Herre blant araberne. Mannen er Ralph Freed. Nå er han i England for å forhandle med noen medarbeidere om det engelske programmet fra «The Voice of Tangier».

Dr. Paul E. Freed.

Kona hans er blitt alvorlig syk og innlagt på hospitalet. Om kvelden føler dr. Freed seg ensom. Han har med seg reiseradioen sin og finner fram til programmene fra «The Voice of Tangier» som høres godt i England.

Etter kveldsmaten tar han med seg apparatet ned i dagligstuen og innbyr gjestene for at de skal få høre. Han strekker antennen et par ganger over rommet, og så kommer det fra radioen: – This is the Voice of Tangier. Stillheten har senket seg over stuen. Guds tale om synd og nåde når inn til hjertene. Gabriel Berge følger interessert med. Han har aldri møtt dr. Freed før, men etter programmet går han bort til ham og sier: – Dette var meget godt. Tror De at vi kan høre dette i Norge?

– Ja, hvorfor ikke, sier dr. Freed, jeg kan ikke tenke meg noen grunn til at det ikke skal høres. Kanskje De kjenner noen som vil være interessert i kringkasting?

– Ja, jeg tror jeg vet om den rette mannen å skrive til, mener Berge.
– Kanskje De vil skrive for meg på norsk. Jeg vet ikke om det er så mange som forstår engelsk, sier dr. Freed.

Ikke lenge etter har Gabriel Berge postlagt brevet adressert til programsekretær Sigurd Lunde i Norsk Rikskringkasting. I brevet refererer Berge til redaktøren av misjonsbladet Utsyn, Trygve Bjerkrheim. Lunde ber Berge kontakte redaktør Bjerkrheim, som bærer budet videre til generalsekretær Tormod Vågen i Misjonssambandet. Kontakten blir så knyttet direkte med dr. Freed. Det viser seg at Misjonssambandet vil ta på seg kringkasting av et norsk program fra Tanger.

P. Freed, K. Hånes, T. Vågen, G. Eikli.

– Men hva skal vi kalle radioen vår? spør de norske misjonslederne.

– Norea, svarer Trygve Bjerkrheim (Nordic Evangelistic Radio Association). Han hadde en dag stått og ventet på trikken, og mens han tenkte på den nye oppgaven, slo det plutselig klart ned i ham at radioarbeidet skulle kalles Norea.

Radiomaster for kringkasting fra Monte Carlo.

Om kvelden den 31. desember 1956 har mange norske misjonsvenner funnet seg en god plass ved radioapparatet. Noreas første program skal kringkastes fra Tanger, og spenningen er stor. Vil det lykkes? Hvordan vil det lyde?

– Pipp-Pipp-Pipp- sss-zzz-hkt-hkt-pipp-pipp-pipp, det suser og bråker idet nålen farer over kortbølgeskalaen. De færreste er vant til å lytte på kortbølge, og mange blir forvirret av forstyrrelsene og av de mange stasjonene. Men der – der er virkelig den norske stemmen:
– Dette er Norea Radio, Grensen 19, Oslo, med sending på norsk.

Har du hørt på maken, jo så sannelig kommer stemmen helt fra Nord-Afrika. Så går det slag i slag dag etter dag. Noen er fornøyd, andre klager over mottakingen. Men kortbølge er ikke langbølge, forholdene skifter fra kveld til kveld.

De store vanskelighetene med avlytting av programmene fra Tanger skapte store forventninger og nytt håp da en sender på 100 kw ble reist i Monte Carlo. Etter flere utsettelse kom det første norske programmet fra Monte Carlo omsider på luften den 6. mars 1961. I løpet av det første sendeåret ble forventningene ikke innfridd, men håpet levde og skapte

tro på at de største vanskelighetene med lytterforhold og bølgelengder snart skulle overvinnnes. Hver måned kom hundrevis av brev fra lyttere ulike steder i landet. De forsøkte å lette sin samvittighet, de hadde kjent Guds kall. Noen søkte Gud og opplevde fred og glede.

På et gårdsbruk inne i landet var det ei kvinne som kveld etter kveld slo over til Norea-programmet. Hun lyttet ivrig til sangen. Det var noe som grep henne om hjerterøttene, og hun ble klar over en stor mangel i sitt liv. Kveld etter kveld satt hun trofast ved radioen, og mer og mer gikk det opp for henne at hun måtte bli en kristen.

En kveld driver hun med noe i bryggerhuset. Stuedøren står åpen, og tonene fra Noreaprogrammene når henne.

– Der du nå er, sier radioapparatet, der du nå er, kan du gi deg over til Gud. – Ja, det var jo nettopp det jeg burde, tenker hun, mens en sterk kamp raser i hennes indre. Det koster å ta et slikt radikalt skritt, men idet Noreas kjenningsmelodi toner ut programmer, ligger hun på kne i bryggerhuset og roper til Gud om frelse og syndernes forlatelse.

Freden og gleden og takknemligheten fyller hennes sinn da hun noen dager senere forteller om hendelsen i et brev til Norea. – Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.

Fra boka Broa over alle grenser av Marton Leine, s. 141-143, 146-148.

KAPITTEL 2

1960: Guds ord gjennom jernteppet

Noreas første internasjonale prosjekt ble Ungarn, og en viktig årsak til det var ungarenen Lazlo G. Terray. Han drømte om å nå sine landsmenn med evangeliet. Da han ble utfordret på å lage radioprogram til Ungarn var svaret gitt på forhånd. Norea hadde fra oppstarten i 1956 frem til prosjektet i Ungarn startet i 1963 gjort seg noen erfaringer, blant annet ved den unge og driftige lederen av Norea, Åge Nevland. Det er Åge selv som beretter om hvordan sendingene i Ungarn kom igang:

Det skulle bli Ungarn som ble målet for de første utenlandske sendingene til Norea. På Smøla var Laszlo G. Terray sokneprest på den tiden. Han var ungarer. Da Ungarn ble kommunistisk var Terray i Norge på studieopphold. Han fikk en alvorlig sykdom da han var her i landet, og lå nærmere ett år på sykehus.

Legene gav han råd om å ikke reise tilbake til hjemlandet slik situasjonen var der nå, og Terray ble innvilget oppholdstillatelse i Norge.

Presteutdannelsen fra Ungarn ble ikke godkjent her i landet, men Terray gikk i gang

med norsk utdanning ved Menighetsfakultetet. Lenge arbeidet han med tanken om å lage kristne radioprogrammer for å kunne nå sine landsmenn. Da han i 1963 fikk spørsmål om å lage sendinger på ungarsk ble det en bekreftelse på det indre kallet. – Han svarte at det ville han gjerne, ingenting ville glede ham mer enn at han på denne måten kunne nå sitt eget folk med evangeliet. Men det var en utfordring å lage ungarske programmer fra Smøla, med den tidens kommunikasjon. Terray ble utstyrt med en Tandberg båndopptaker med mikrofon, og her talte han inn det han selv skulle si. I tillegg samarbeidet han med flere, han fikk gjerne tilsendt andakter, sanger og vitnesbyrd fra USA,

Laszlo G. Terray.

Australia og ulike steder i Europa. Så sendte han lydbåndene til oss i Oslo for redigering. Vi forsto ikke et ord ungarsk, men han satte inn papirlapper som viste starten og slutten på de ulike innslagene. Det var ikke så lett å redigere, men jeg tror faktisk det ble rett hver gang, forteller Åge Nevland.

De ferdigredigerte programmene ble sendt til Monte Carlo, og nådde ungarsktalende i flere ulike land. Blant annet bodde en stor ungarsktalende koloni i Romania. – Etter hvert strømmet det inn brev fra Ungarn og fra ungarere i andre østeuropeiske land. Vi sendte dem videre til Smøla, og Terray fikk så mye å gjøre at det måtte ansettes en egen sjelesørger som kunne holde kontakten med de ungarske lytterne, minnes Nevland.

Besøk hos ungarske lyttere

Nevland har siden besøkt Øst-Europa flere ganger, både før og etter jernteppets fall. – Vi visste at det fantes lyttere i en by vi kom til i

Slik hadde mange lyttere det i Romania.

Romania, men ikke hvor disse holdt til. Vi stoppet bilen ved byporten, og ba til Gud om at han måtte lede oss til de kristne der. Vi ble enige om å kjøre videre og stoppe ved det tredje huset vi kom til. Noen barn lekte utenfor, og moren deres kom ut da

Åge Nevland, 1979.

hun så at det var fremmede som kom. Dette var jo i jernteppets tid, og vi måtte være forsiktig med hvem vi tok kontakt med, men vi spurte denne kvinnen om hun kjente noen kristne. Det gjorde hun, hun viste oss videre til andre, og vi ble invitert inn i et kristent hjem. – Vil dere vi skal arrangere et møte i kveld? spurte de, og det ville vi jo gjerne. Møtet skulle starte to timer senere, og vi trodde ikke det ville komme så mange, det var jo svært liten tid å bekjentgjøre samlingen. Men da vi kom fram var kirken helt fullsatt, her hadde nok jungeltelegrafene vært svært effektiv, forteller Nevland.

Ingen i menigheten visste om at de skulle komme, og da en av Nevlands reisefeller besteg talerstolen, ble han ikke introdusert for menigheten. – Men da han begynte å snakke, gikk det et sus gjennom kirken. Alle kjente stemmen igjen fra TWRs ungarske sendinger. Dette var nemlig Joe Steiner, en utflyttet ungare som nå bodde i Monte Carlo og daglig lagde programmer på ungarsk. Det viser hvordan radioens mennesker blir kjendiser blant sine lyttere, sier Nevland.

Det ble også fortalt at noen av gjestene var fra Norge, og etter møtet kom en kvinne bort til Åge Nevland og spurte om han kjente Terray. – Da jeg bekreftet det fortalte denne kvinnen at både hun og moren

var blitt frelst ved å lytte til programmene hans. Det var underlig å stå i en ungarsk kirke, bak jernteppet, og få en konkret bekreftelse på at papirlappene som skulle forklare oss hvordan vi skulle redigere på et språk vi ikke forsto, førte til at mennesker ble frelst et helt annet sted på kloden, sier Åge Nevland.

En annen gang hadde reisefølget fått oppgitt en adresse de skulle besøke. På denne turen var også Terray med som kjentmann. Da de kom fram til huset og så opp i tredje etasje der lytteren skulle bo, så det helt mørkt ut. De bestemte seg likevel for å gå opp, og ringe på døren. Etter en god stund kom en ung jente og åpnet. Hun hadde selvsagt aldri sett Terray før, men da han sa noen få ord til henne på ungarsk: – Beklager forstyrrelsen, snur hun og seg og roper inn i leiligheten: – Mamma, favorittpresten din er kommet! Igjen var det stemmen som ble gjenkjent. – Vi fikk komme inn, og være vitner til en samtale vi ikke forsto et ord av. Men vi skjønnte at her ble det utøvet sjelesorg overfor mennesker som trodde på Jesus under helt andre forhold enn det vi hadde hjemme i Norge, sier Nevland.

Laszlo G. Terray (22.1 1924 - 8.8 2015) ble senere generalsekretær i Den Norske Israelsmisjon, men fortsatte å produsere programmer for Norea fram til 1986. Da Åge Nevland og Sigurd Rimstad besøkte Ungarn i 1977 møtte de mange som fortalte at de lyttet til disse programmene. I rapporten skriver de: – Radiosendingene har meget stor betydning for et stort antall mennesker i Ungarn. Enkelte ga uttrykk for at programmene var den eneste skikkelige forkynnelsen de hørte, og den eneste måten å få en følelse av kristelig samhörighet på. Selv om det er bibler og kirker, så er det ideologisk press mot de kristne, lite oppbyggelig litteratur og mange helt «utvannede» menigheter.

Fra boka Radiobølger uten grenser av Asle Hetlebakke.

Misjonær Horak var også en sentral person i radioarbeidet bak jernteppet. Her er han på vei for å besøke lyttere i Romania.

En gjeter som ikke ville gå glipp av radiosendingene fra Norea. Foto: O.Borgestrand.

KAPITTEL 3

1970: Radiomisjon til Kina

I august 1969 gikk det første kinesiske radioprogrammet på lufta fra en sender i Sør-Korea. I 1974 ble produksjonen flyttet til Taiwan, til Frelsens Røst som produksjonsselskapet heter, og her har det vært siden. De første årene fikk de nesten ingen tilbakemeldinger, men heldigvis gav de ikke opp. I 1979 brast demningen, og de fikk nesten 10.000 brev på ett år. Brevene var fra unge kinesere i alderen 10-30 år, og 85% av dem som skrev var ikke kristne.

Det var ikke lett å bli kristen i Kina på denne tiden. I de senere år har vi fått møte kristne som har fortalt sin historie, og en av dem er Chu Mann. Idag vitner han om Jesus til partifeller i Kinas kommunistiske parti, men veien dit frem var utfordrende:

Fra kommunisme til kristen tro

Av: Ragnhild Kristine Vartdal Espelund/Åshild Appleyard.

I 1984, da jeg var 28 år, sluttet jeg i jobben for å studere marxisme ved den kommunistiske skolen i Kina. Jeg gikk der i to år, og lærte om ateisme og kommunisme. Vi ble fortalt at kristendommen bare var et smertestillende middel for folks tanker, og et redskap for imperialisme. Utdanningen endret tankesettet mitt. Jeg var klar for kamp. Og jeg dro til kirken for å debattere med de kristne der.

Men jeg ble overrasket. Jeg oppdaget at budskapet i kirken ikke inneholdt gale ideer, eller noe som gikk meg imot. I kirken møtte jeg ei blind dame som hadde en bibel. Hun utfordret meg til å lese Matteus-evangeliet, og jeg gikk med på det. En måned senere møtte jeg henne igjen. Hun fortalte meg at det å være toller er like galt som å være en prostituert. Selv arbeidet jeg som skatteinnkrever. Jeg ble så sint at jeg kastet Bibelen bort og sluttet å gå i kirken.

I 1995 var jeg på en båttur sammen med avdelingen min, betalt av staten. Skipet var svært luksuriøst. Turen varte i fire dager, og den skulle vise seg å endre livet mitt. Jeg møtte ei dame fra Taiwan på denne turen. Hun bøyde seg for maten hver gang hun spiste. Jeg spurte henne: – Hva gjør du? Forbanner du noe? – Nei, svarte hun: – Jeg ber. På den tida visste jeg ikke var bønn var, og ba henne forklare dette. Hun sa at hun ba til Gud.

*Mr. Chu Mann.
Av sikkerhetsmessige
årsaker kan vi ikke vise
Chu Manns ansikt.*

Kvinnen hadde en doktorgrad fra USA. Selv hadde jeg bare en bachelorgrad. I løpet av de neste fire dagene argumenterte vi med hverandre om kristendommen. Jeg var stolt over at jeg kunne argumentere mot henne, selv om jeg hadde lavere utdanning. På slutten av turen sa hun: – Nå er turen snart over, og jeg har ikke tid til å diskutere med deg, men jeg vil gi deg et nytestamente. Motvillig tok jeg imot, men siden jeg visste at det handlet om en toller som meg ble boka en støvsamler i bokhylla.

I 2004 måtte jeg på sykehuset på grunn av diabetes. Midt i pakken husket jeg kvinnen jeg ble kjent med på turen, og bestemte meg for å ta med nytestamentet mitt. Gjennom tiden på sykehuset kom jeg til verset der Jesus ber til Gud på korset; om at Gud må tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør. Jeg ble så rørt over at Jesus kunne tilgi dem som fordømte og korsfestet ham. Det minnet meg på at jeg selv alltid kjempet tilbake når noen såret meg. Min kommunistiske tangegang ble knust der og da, på sykehussenga.

Jeg er fremdeles med i det kommunistiske partiet, fordi jeg har en nød i hjertet til å forkynne evangeliet til medlemmene der. Jeg vitner for mine kolleger, og alle i min gamle avdeling vet at jeg er kristen. Til og med sjefen min sier: – Han er en kristen. Han er en god mann. Mine tidligere kolleger ønsker å finne ut mer om kristen tro, og sjekker kristne nettsider som jeg har tipset dem om. I senere tid har jeg kommet i kontakt med en husmenighet der jeg har fått gode relasjoner og fellesskap med andre kristne.

Som kristen setter jeg stor pris på radioprogrammene dere lager. Bibelen forteller oss at vi skal forkynne evangeliet til de fattige, og det gjør disse radioprogrammene. PC og nett er ofte ikke tilgjengelig på landsbygda, men radio har de fleste råd til å bruke. For mange er radio den eneste måten de har for å høre kristen forkynnelse. Jeg håper at sendingene vedvarer, både via internett og på radio.

Mao og kommunistpartiet styrte Kina med hard hånd.

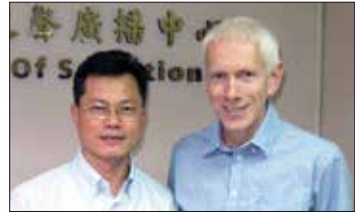
Kinesiske barn som ber.

Pastor Mang

Av Per Birkeli

Høsten 2015 var jeg på en rundreise i Kina sammen med lederen for Voice of Salvation (Frelsens Røst), Noreas samarbeidspartner på Taiwan. Historien til husmenighetslederen Pastor Mang (35) gjorde et sterkt inntrykk. Han har blitt arrestert fem ganger i løpet av de siste ti årene.

Vi møttes på et hotellrom i Kinas tidligere hovedstad Xian. Her får du høre litt av det den frimodige pastoren fortalte:

Brad Yu er leder av Voice of Salvation, her sammen med daglig leder i Norea, Per Birkeli.

– Jeg vokste opp i en kristen familie. Faren min var pastor i en menighet, og jeg husker fortsatt hvordan jeg som liten gutt satt på gulvet og lekte mens han lyttet til kristne radiosendinger på kortbølgeradioen vår. Pappa satt med bibelen oppslått og forberedte andakter mens han lyttet til radioprogrammene fra Stillehavet.

– Da jeg var 13 år gammel opplevde jeg at Gud kalte meg til å bli pastor slik som pappa. Jeg visste at dette ikke ville bli et enkelt liv, men jeg sa til Gud at jeg var klar for å gå den samme veien som faren min. Nå har jeg vært pastor i en husmenighet i mer enn ti år. I løpet av denne perioden har jeg blitt arrestert fem ganger. Sommeren 2013 ble flere titalls medlemmer av menigheten min arrestert da politiet gikk til aksjon under en gudstjeneste. Fire av dem har siden blitt dømt til

fengsel eller arbeidsleir i inntil fire år. Selv ble jeg underlig nok satt fri igjen etter bare noen dager, men jeg vet at jeg når som helst kan bli arrestert på nytt.

– De kristne radiosendingene var svært viktige for faren min, og slik er det blitt også for meg. Husmenighetsledere i Kina har ikke noen mulighet til å skaffe seg teologisk utdanning, og radiosendingene er derfor den viktigste kilden jeg har til bibelundervisning og åndelig vekst. Disse sendingene har vært av svært stor betydning for den kristne vekkelsen i Kina siden 1970-tallet og frem til i dag.

*Pastor Mang.
Av sikkerhetsmessige årsaker kan vi ikke vise pastor Mangs ansikt.*

Kina i dag

Jeg fikk også anledning til å overvære en gudstjeneste i Beijing international Fellowship. Etterpå ble jeg invitert til å spise lunsj sammen med pastoren og noen av lederne i menigheten.

Blant dem som deltok var den lokale salgssjefen for Mercedes. Han kunne fortelle at når Mercedes nå lanserer nyeste bilmodeller, blir de alltid først presentert i Kina. Det er nemlig nettopp i Midtens Rike at Mercedes nå har sin største og mest kjøpesterke kundegruppe. Bilparken i de store byene bekrefter at Kina har blitt et rikt land. En annen bedriftsleder som var til stede under lunsjen kunne fortelle at det allerede har blitt solgt mer enn 500 millioner smarttelefoner i Kina!

Urbanisering

I likhet med de fleste medaljer har imidlertid også denne en bakside: rikdommen er fordelt på relativt få hender. Mens mange nyrike kinesere nå ikke bare er millionærer, men multi-milliardærer, er en svært stor

del av Kinas befolkning fortsatt like fattige som før. Den økonomiske veksten skjer i de store byene, og forskjellene mellom rike urbane kinesere og fattige folk på landsbygda blir større for hver dag. Den voksende kløften mellom fattige og rike i Kina bidrar til en dramatisk demografisk endring i verdens mest folkerike land. For bare noen få år siden bodde 70 prosent av Kinas befolkning på landsbygda, mens 30 prosent bodde i større byer. I skrivende stund har bildet endret seg, slik at det nå er omtrent 50/50. Og vi har fortsatt ikke sett enden på den formidable folkeforflytningen. Observatører jeg møtte hevder at dersom utviklingen fortsetter, så vil kanskje så mye som 70 prosent av Kinas befolkning bo i de store byene i 2030.

Dette er dramatisk for mange av menighetene på landsbygda. Mange menigheter tømmes nå for unge mennesker. Tilbake sitter aldrende forsamlinger, ofte uten tilstrekkelig ressurser til å drive et godt arbeid, og uten nevneverdige utsikter til nyrekruttering. Samtidig med at en hel generasjon kinesere sier farvel til landsbygda og trekker inn mot de store byene opprettholder myndighetene et tungt press mot de uregistrerte menighetene. Forholdene varierer mye fra sted til sted, men i mange områder er det fortsatt svært utfordrende for uregistrerte menigheter.

Frelsens Røst

Voice of Salvation på Taiwan (Frelsens Røst), har siden 1974 sendt daglige radioprogrammer inn over Kina fra en kortbølgesender i Stillehavet. Det vurderes nå om også andre medier kan tas i bruk for å styrke Kinas kristne i troen på Jesus, og for å nå en ny generasjon med evangeliet. Rundreisen i Kina frembragte mye nyttig informasjon om hva dagens sendinger betyr for mange kristne. Samtidig har vi fått mange gode innspill med tanke på hvordan også andre medier kan brukes for å nå flere kinesere med evangeliet. Norea Mediemisjon har

en rikholdig verktøykasse, og vi skal bruke den for alt den er verd for at også nye generasjoner kinesere kan få lære Jesus å kjenne som sin Herre og Frelser.

Dette er staben ved Noreas partner på Taiwan. Det er disse som produserer sendingene til Kina. Ta dem gjerne med i dine bønner.

KAPITTEL 4

1980: Radiosendinger til Øst-Afrika

Sentralt i oppstarten til Noreas arbeid i Øst-Afrika stod Haktor Thorsen, tidligere misjonær i Etiopia og etter hvert programredaktør og daglig leder i Norea. De senere år har vi kommet på lufta også i andre land på Afrikas horn. Thorsen har sendt oss et lite historisk sammendrag om radioarbeidets tidlige år i Etiopia. Det begynte svært enkelt, men gav mange mennesker håp, spesielt på 1980-tallet da millioner hadde det vanskelig på grunn av hungersnød og krig i Etiopia:

Då eg kom heim frå Etiopia i 1977, hadde eg bak meg ti års erfaring med radiosendingar på amharisk (offisielt språk i Etiopia). Eg hadde fått i oppdrag å starta og leia Mekane Yesu (den nasjonale kyrkja i Etiopia) sitt radioarbeid i samband med ein radiostasjon i Addis Abeba, Evangeliets Røst. Vi kalla vårt studio «Yemissrach Dimts» som betyr «Det glade budskaps røst». Eg leia dette arbeidet i 10 år.

Av Haktor Thorsen

Etter revolusjonen tok kommunistregimet over Evangeliets Røst og Yemissrach Dimts. NLM sette i gong sonderingar om Norea-sendinger til Etiopia frå utlandet. Det var då naturleg at eg fekk i oppdrag å føra dette arbeidet vidare.

Det var mange ting som måtte vera klart før vi kunne tenkja på programproduksjon. Det første var forholdet til Mekane Yesu. Mange meinte at ettersom myndighetene hadde stoppa sendingane frå etiopisk jord, kunne det vera «farleg» for kyrkja om dei vart mistenkte for å stå bak sendingane frå utlandet. Om nokon talar ville bli gjenkjent på røysta, kunne dei

Haktor Thorsen.

råka ille ut, meinte dei. Eg spurte ein etiopisk prest som eg møtte i Addis Abeba kva han meinte om dette. Då såg han på meg og sa: – Kor står det i bibelen at du skal slutta å forkynna Guds ord om det er «farleg»? Det var klar tale. Men eg måtte veta kva kyrkja sitt øverste organ meinte om dette. Det var lett å forstå at presidenten i kyrkja ikkje kunne svara på eit slikt spørsmål.

Medan eg funderte på dette spørsmålet på mitt kontor i Grensen 19 i Oslo, fekk eg greie på at ein av leiarane i Mekane Yesu, Emmanuel Gebreselassie, var på besøk i Tyskland. Eg ringte derfor til hovedkontoret for Hermannsburgermisjonen, som samarbeider med Mekane Yesu, og var heldig og fekk kontakt med Gebreselassie. Eg kjende han godt etter eit nært samarbeid i forbindelse med mitt arbeid med radiomisjon i Etiopia. Han hadde tidlegare vore president i kyrkja, og vart ein veldig viktig rådgjevar for «Voice of the Gospel», og dermed også for meg. Eg la saka fram for han. Då sa han at eg skulle skriva til nåværende kyrkje-president, dr. Emmanuel Abraham. Eg skulle ikkje spørja om hans meining. Eg skulle berre nemna planane våre for han. Om han meinte det ville vera uheldig for kyrkja, ville han seia ifrå om det. Men om han meinte vi berre kunne gå i gang, ville han ikkje svara. Eg skreiv - - - og fekk ikkje svar.

Så var det berre å gå i gang då. Først måtte vi få ein avtale med ein stasjon som hadde gode signal mot Etiopia, og som var villig til å senda våre program. Misjonssekretær og tidlegare misjonær i Etiopia, Gudmund Vinskei og eg drog til Seychellene for å få ein avtale med Far East Broadcasting Association (FEBA). Det vart avtalt om tider og frekvenser og prisar. Men sjølv sagt kunne vi ikkje starte sendingane før vi var komne i gang med programproduksjonen.

Det var naturleg at produksjonen måtte foregå i Nairobi. Vi fekk kontakt med ei etiopisk kvinne der, Marta Namarra. Ho hadde erfaring med radioarbeid i Addis Abeba. Vi skaffa henne enkelt opptaks- og redigeringsutstyr. Ho prøvde å få tak i alt det som fanst av opptak av

kristne etiopiske songar. Men på den tid var det nokå begrensa. Ho fekk kristne etioparar i Nairobi til å hjelpa seg. Men det meste måtte vi skaffa henne frå utlandet. Sjølv skreiv eg mange manus på engelsk, som eg sende til Marta som fekk dei omsett til amharisk og innspelt i Nairobi. Det var andakts- og bibelprogram. Mest hjelp fekk vi frå Johannes Sandved. Han beherska amharisk som ein etiopar, men han ville ikkje tala inn programma sjølv. Vi hadde som prinsipp at ingen utlending skulle tala i våre program, og det ville han halda fast på. Hans manuskript vart derfor sende til Nairobi for innspilling.

Det seier seg sjølv at dette måtte bli enkle og uprofesjonelle program. Våre svenske vener som hadde støtta oss frå starten av, trekte seg. Dei meinte at vi kunne koma til å støyta lyttarane frå oss, og at det då kunne bli vanskeleg å fanga dei oppatt seinare om vi kunne koma i gang med meir profesjonelle program. Mine tidlegare medarbeidarar i Addis Abeba var også skeptiske, men på landsbygda vart programma mottekne med jubel. – Yemissrach Dimts har stått opp igjen, sa dei. Og det var det som vart avgjerande for meg. Dei kristne i Addis Abeba og andre større byar hadde full anledning til å samlast om Guds Ord i kyrkjer og andre lokaler. Ute på landsbygda derimot var situasjonen den tid slik at mange av evangelistane som brukte å besøkje dei, sat i fengsel, og det var få som kunne lesa. Radioen var for dei fleste det einaste som kunne formidle Guds Ord til dei, difor fann vi det rett å halda fram med dei enkle programma.

Etterkvart fekk vi organisert ei støttegruppe i Nairobi av både etioparar og misjonærer, og programma vart meir «avanserte». Ein av dei som kom inn i denne gruppa, var Hailu Wolde Semayat. Han hadde tidlegare vore ein av toppleiarane i Ethiopian Airlines, men hadde heilt frå ungdomen kjent på eit kall til å tene Gud på heiltid. Då stillinga som sjef for det etiopiske bibelselskapet vart ledig, sa han opp stillinga i EAL og gjekk inn i denne tenesta. Leiinga i EAL trudde han måtte ha gått frå

vitet som kunne gå frå ein prestisjejobb med høg løn til ei slik stilling med mykje lågare løn.

Etter ei tid fekk han tilbod om stillinga som sekretær for Bibelselskapet i Afrika, med kontor i Nairobi, og han viste stor interesse for radioarbeidet. Etter kvart var også våre svenske vener interesserte i å koma med i samarbeidet igjen. Det heile vart reorganisert og det vart stifta ein organisasjon som blei kalla Gospel Broadcasting Services (GBS) med etiopiamisjonær og seinare biskop i Svenska Kyrkan, Rune Backlund, som styreformann. Osvald Hindenes, som då var dagleg leiar for Norea, vart med som sekretær med ansvar for koordinasjon og finanser.

No vart det meir fart i arbeidet. Men for Marta og meg vart det litt sårt at våre svenske vener helst syntes å gløyma det arbeidet vi hadde lagt ned i åra tidlegare. Det var derfor litt godt for meg at Hailu Wolde Semayat nokre år seinare på ei samling på hovedkontoret i Grensen 19 sa at hadde det ikkje vore for Haktor Thorsen, hadde det ikkje vore radiosendingar til Etiopia no.

Hailu vart beden om å gå inn i stillinga som dagleg leiar for GBS, og satte igang med store planar om bygging av eit eige radiosenter i Nairobi, og det vart ordna med tomt like utanfor NLM sitt senter. Der vart det bygt eit fint administrasjons- og studiobygg, og ein fin bustad for dagleg leiar. Men det vart ikkje så lenge dei fekk bruka desse fasilitetane. Då den politiske situasjonen i Etiopia gjorde det mogleg å igjen etablera seg der, vart det bygt eit stort nytt massemediasenter på Yemissrach Dimts sin gamle tomt i Addis Abeba, der det ligg den dag idag. Men i forbindelse med flyttingen bestemte Hailu seg for å pensjonera seg. Saman med kona reiste han til USA der alle deira born no hadde etablert seg.

GLIMT FRA LYTTERE I ETIOPIA

– Da jeg var barn satt vi ofte rundt ildstedet og lyttet til bestefars historier om mine oldeforeldre, slektninger eller landsbyen vår. Jeg husker også at alle i familien fortalte hva de hadde opplevd ute på markene i løpet av dagen. Etter kveldsmaten leste alltid bestefar «Fadervår» for oss, før vi gikk til sengs.

I dag har tidene endret seg. Mannen min og jeg har ikke noe ildsted å sitte rundt, men takket være Gud så kan vi samles rundt radioapparatet og lytte til deres «varme programmer». Hver kveld, når vi samles for å høre på programmene, så mettes vi ved Guds ord, og våre hjerter fylles av fred.

(Fra Noreablad, nr. 1. 1989.)

Radiogudstjeneste i landsbyhytta

Det er sen kveld. Vi sitter i en enkel etiopisk landsbyhytte over 50 mil fra hovedstaden i Etiopia, Addis Ababa. Husfaren tar fram radioen. Det er stille spenning i hytten mens han leter seg fram på en skurrende kortbølge til han plutselig finner rett stasjon og en melodios stemme fyller hytta med et budskap på landets språk, amharisk.

Av: Osvald Hindenes

Det er bibelstudier denne kvelden med tema fra Jesaja. Og folk lytter. Bibelhenvisningene noteres. Alle deltar tydelig når radioforkynneren ber og mange synger med når programmet avsluttes med sang.

Osvald Hindenes.

Det blir en liten taushetspause i hytta når programmet er ferdig. Så begynner den lille flokken der inne å samtale seg ivrig om hvor fine disse programmene er. Tidligere kunne de lytte til programmer fra Radio Evangeliets Røst fra Addis Ababa. Tolv år er gått siden den ble taus i 1977, da myndighetene konfiskerte stasjonen. Tolv vanskelige år med lange perioder da kirkene

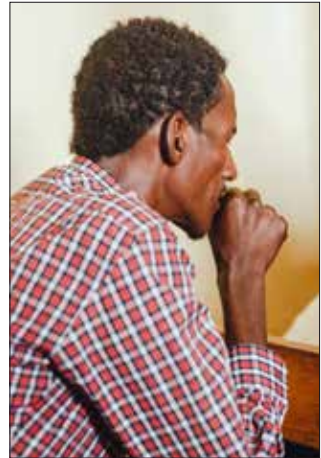
deres var stengte, da forkynnelse nesten ikke var tilgjengelig. År da bibler ble konfiskert og da det kunne være direkte farlig å bekjenne seg som kristen...

Da kommunistene overtok i Etiopia så overtok de også radiostasjonen.

Vitnesbyrd fra Eritrea

Av: Åshild Appleyard

– Vi er 16 blinde ungdommer. Noen av oss er født blinde, mens andre mistet synet i barndommen. De fleste kan nok forestille seg hvor vanskelig det må være å ikke kunne se. Vi er studenter ved en høyskole, og studerer alt fra rettslære til antropologi og historie. Selv om vi ikke studerer akkurat det samme, har vi som gruppe to ting til felles: Vi er blinde, og vi hører på kristne radiosendinger.

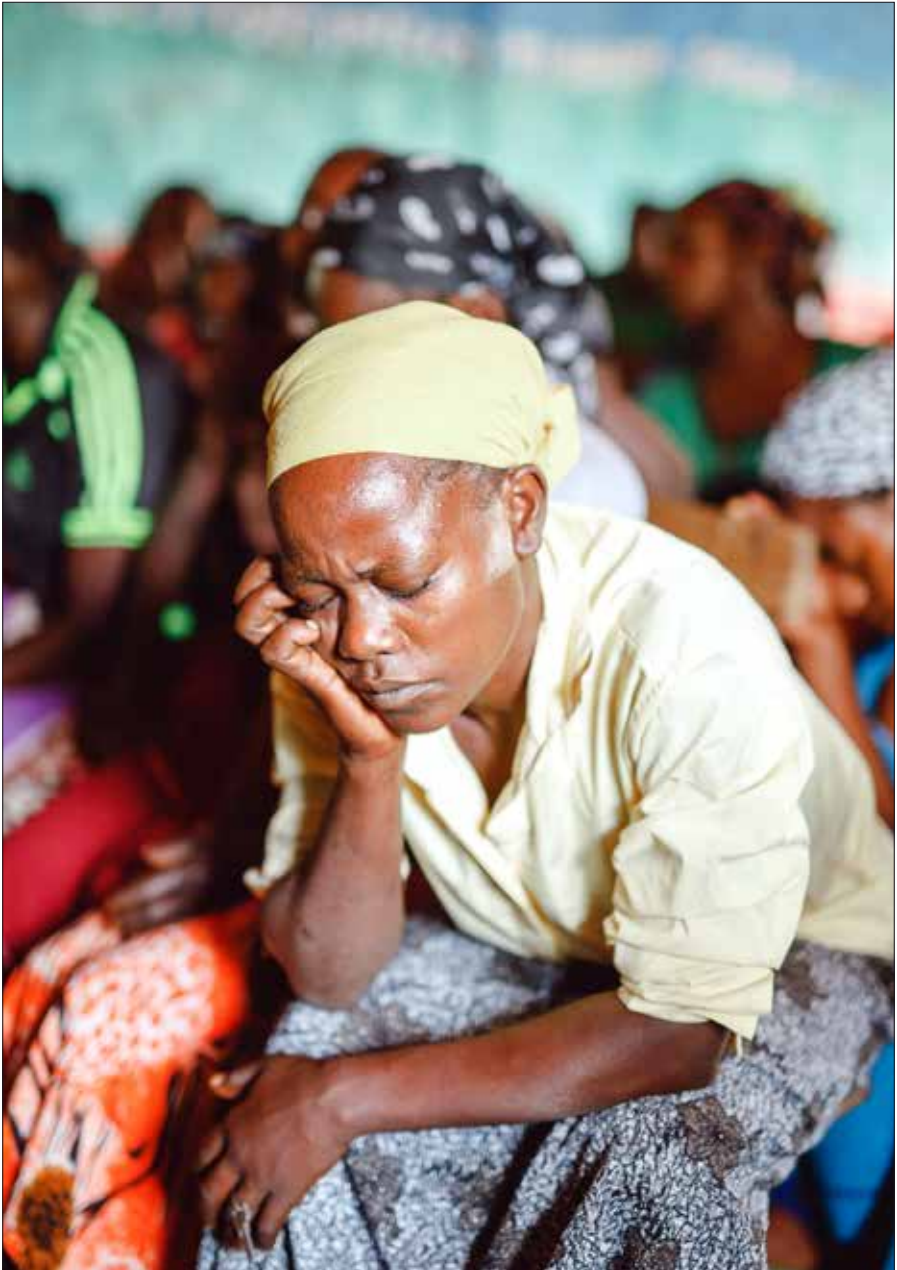

Gud har sett i nåde til oss, akkurat slik som han gjorde med de blinde vi kan lese om i bibelen. Når Herren Jesus Kristus ga dem synet tilbake, dro de straks ut og fortalte de gode nyhetene om helbredelse til resten av verden. Vi burde også gjøre det samme siden vi har blitt gitt åndelig

syn, gjennom at Herren har åpnet våre øyne åndelig sett. Vi er ikke lenger blinde; det at Herren har latt oss få se Ham er større enn noe av det verden kan tilby. Vi vet nå at Herren Jesus Kristus har åpnet frelsens himmelport for oss, og vi lever i håpet om et evig liv.

Det var en i gruppa vår som først ble kjent med radioarbeidet deres. Han hørte på de kristne sendingene, og følte seg velsignet av dem. Han spurte en venn om skyss til kontoret hvor radioarbeidet holdt til, for han ville spørre om han kunne få en radio. Han fikk en radio og startet siden opp en lyttergruppe sammen med gode venner. Hensikten var at vi skulle lytte til radioprogrammene sammen, og kanskje diskutere det vi hadde hørt i etterkant. I begynnelsen var vi nølende og avventende; vi ville ikke være med i en slik gruppe. Men vår bror var svært optimistisk, og gjorde alt han kunne for å realisere sine planer.

Takket være vår kjærlige Far klarte han til slutt å samle oss. Vi lyttet og ble velsignet, alle sammen. Men det er ikke bare vi som skal få del i Herrens velsignelser. Vi har nå planer om å starte opp flere lyttergrupper, slik at det gode budskap kan bli forkynt for flere mennesker. Vi jobber med dette på høyskolen hvor vi går. Drømmen vår er å få i gang flere lyttergrupper i løpet av de neste månedene, slik at ingen går glipp av muligheten til å bli kjent med Jesus som sin personlige frelser. Må Gud velsigne dere og arbeidet deres.

KAPITTEL 5

1990: TV i Midtøsten

Utover 1990-tallet kom satelitt-TV for fullt. Mange drev med TV-produksjon til utlandet, men Norea hadde holdt seg til radio stort sett. Så hørte vi om et spennende tiltak i Midtøsten, SAT-7. De ønsket å være en kristen TV-kanal i Midtøsten og Nord-Afrika, produsert av kristne arabere, for kristne arabere. Vi ble en av de første partnere i 1997, bare ett år etter en svært beskjeden oppstart med to timers sending hver uke. Rita El Mounayer var et av de første ansiktene på skjermen, og hun forteller fra den første tiden:

Kjærlighet mot terror

Av: Rita El Mounayer/Harald Endresen.

Vi hadde bare to kameraer og to meter med studioplass som jeg kunne gå frem og tilbake på. Det tok 5 timer å filme bare 10 minutter med TV.

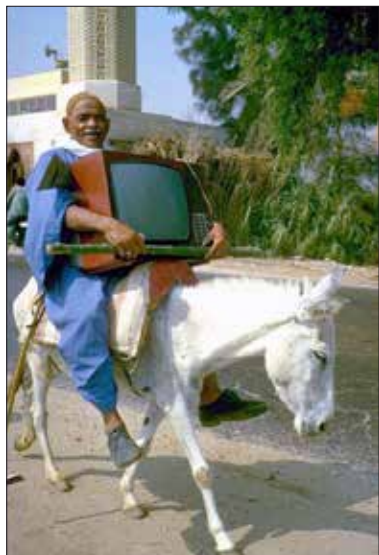
De første opptakene ble dessverre ubrukelige, så vi måtte i studio igjen og begynne på nytt. Vi hadde nesten ingenting utstyr, og i tillegg hadde jeg ikke erfaring med TV. Jeg hadde kun jobbet med radio før, og da slipper man å tenke på hvordan

man står, ser ut, beveger seg eller å huske hva man skal si mens man ser i kameraet. Når jeg nå tenker tilbake på starten, er det helt utrolig å se hvordan Gud har profesjonalisert oss i løpet av de 20 årene vi har holdt på.

SAT-7 sendte den første tiden kun to timer med arabiske program hver uke. Det inkluderte mitt 15 minutters barneprogram As-Sanabel. Så kom det et musikk-klipp med ordene: Vi har en tro, en kjærlighet, en Gud for oss alle, og en dåp. Da jeg så dette for første gang vellet tårene

Rita El Mounayer.

frem, og jeg kjente på et sterkt kall til å være med på dette fremover. I Libanon er det mer enn 17 ulike kirkesamfunn. Kanskje kunne SAT-7 forene kristne til å hjelpe samfunnet vårt uavhengig av kirketilhørighet, og å vise Guds kjærlighet til de som ikke er kristne?

Den neste uken gikk de to timene i reprise, for vi klarte ikke å produsere et nytt program. Men som et resultat av denne enkle TV-sendingen, strømmet brev inn fra seere i Egypt, Algerie, Jordan, Marokko og andre deler av den arabiske verden. Seerne

var svært overrasket over budskapet fra SAT-7. Bortsett fra i Libanon, så har kirken i Midtøsten eksistert bak lukkede dører. Folk fikk ikke lov til å snakke om eller ha gudstjenester i offentlige rom. Mange arabere hadde glemt at det fantes kristne i Midtøsten, eller at kristentroen faktisk har sin opprinnelse der.

Vårt program tok nå den kristne troen hjem i stuene til arabere, og

sendingene ble et fyrlys som skinte i mørket.

Jeg husker et barneprogram på en annen kanal, hvor programlederen oppmuntret barna til å ringe inn og si hva de ville bli når de vokste opp. En ville bli doktor.

Så ringte en annen og sa han ville bli selvmordsbomber. Som om ikke det var ille nok, så skrøt og oppmuntret programlederen barnet. Det ble klart for meg at enkelte bruker TV for å manipulere og indoktrinere barn med sin egen politiske agenda. Da blir det enda viktigere at SAT-7 kan sende et budskap som er positivt, som handler om kjærlighet og tilgivelse. Historiene vi deler er hentet fra Bibelen.

I dag sender SAT-7 på 5 kanaler 24 timer i døgnet, og de har en egen barnekanal med over 10 millioner seere hver uke.

Produksjon av barneprogrammet Syng med, som sendes direkte hver søndag ettermiddag. Barn ringer inn fra hele Midtøsten, til og med fra Saudi-Arabia, Yemen, Gaza og Vestbredden, med spørsmål om kristen tro som går rett ut på lufta.

Guds tjener på Beiruts tak

Av: Synnøve K. Vatne/Åshild Appleyard

For noen år siden visste den unge kabelmontøren fra Beirut ingenting om Jesus. Nå ser mange husstander på kristne TV-program fra Noreas partner takket være ham. Her er hans historie:

– Jeg var i tjuårene og hadde fått kreft. Jesus var ukjent for meg, men en dag oppdaget jeg TV-programmene til SAT-7. Jeg fikk høre om en allmektig Gud som man kan be til. Det tok ikke lang tid før jeg besøkte en kirke. De ba for meg der, og jeg ble frisk! Legene var overveldet.

Jeg var full av takknemlighet for programmene som hadde ført meg til Jesus. Derfor bestemte jeg meg for å besøke kontoret til SAT-7 i Libanon. Men det var ikke nok. Jeg måtte la andre få ta del i den samme gleden som jeg hadde fått, la dem få høre at Gud elsker oss og ser oss. – Men hvordan? tenkte jeg. Tanken slo meg at jeg burde begynne der jeg var. På hustakene i Libanons hovedstad skulle jeg få tjene Gud. I flere uker jobbet jeg målrettet slik at de jeg monterte kabel-TV for fikk inn de samme programmene som hadde gitt meg nytt liv.

Noen uker senere fikk jeg den tunge beskjeden fra legene at kreften hadde kommet tilbake. Men selv om jeg var svært syk, følte jeg meg styrket av Gud. Jeg var ikke lenger redd for å dø. Samtidig gledet jeg meg over at Gud hadde brukt meg, en enkel kabelmontør i Beirut, til å formidle et stort evangelium.

Kabelmontørens gjerning har betydd mye for mange. Han jobbet i et område med få kristne. Mange som aldri før hadde sett på SAT-7 kontaktet kanalen og uttrykte hvor glad de var blitt i programmene.

– *Jeg vil tjene Jesus gjennom TV*

Av: Elisabeth Lillebø Sæth

Etter at Samia fra Tunisia så en film på TV om Jesu liv valgte hun å følge Ham. Nå produserer hun TV-program for å gi andre det samme håpet hun selv har funnet. Hennes historie vitner om hvilken enorm effekt kristne TV-programmer i Nord-Afrika og Midtøsten har.

– Tunisia, mitt hjemland. Nydelige sandstrender og kystlinje i nord, den veldige Sahara-ørkenen i sør, og midt i mellom frodig, godt land. Dette minste landet i Nord-Afrika var en gang et kristent land. Til tross for stor forfølgelse var det en sterk og vitnekraftig kirke her i de første årene av kirkens historie. I dag er det dessverre ikke slik. Svært få av landets innbyggere er i dag kristne.

Jeg heter Samia. Jeg kommer fra en moderne muslimsk familie, som de fleste i Tunisia. Men som muslim, moderne eller ikke, er det ikke akseptert å konvertere til en annen tro. For min del kjente jeg på

en tomhet og hadde egentlig ikke noe håp. Det ser jeg i alle fall i ettertid.

Jeg husker så godt julen 1997. Da jeg satt og så på filmen om Jesu liv ble jeg berørt av Guds kjærlighet. Jeg måtte bare få vite mer. På en eller annen forunderlig måte kom jeg i kontakt med noen troende. De oppmuntret meg og svarte på alle spørsmålene jeg hadde om Jesus og kristen tro. Etter hvert bestemte jeg meg for å si ja til Jesus. Endelig fant jeg håpet jeg manglet.

For ni år siden giftet jeg meg med min store kjærlighet, en kristen mann fra et naboland, og vi flyttet dit. Sammen produserer vi TV-program der enkeltmennesker forteller sin historie om veien til tro og om hva Jesus betyr for dem. Programmene blir sendt i hele Midtøsten og Nord-Afrika både via YouTube og satellitt-TV, og SAT-7s fem kanaler har mer enn 14 millioner seere.

Jeg synes det er modig gjort av den enkelte å stå fram på TV. Det er vanskelig for mange å dele troshistorien sin på denne måten. De frykter for hva familie, venner og lokalmiljø kommer til å mene når de får høre at de følger Jesus. Likevel vil de at andre skal få oppleve å bli satt i frihet som dem selv.

Flyktet fra virkeligheten med kristent TV

Av: Åshild Appleyard

Martin fra Irak forteller at programmene fra Noreas TV-partner, SAT-7, har vært til stor trøst gjennom en barndom preget av krig.

– Vi vokste opp med krig. Dette var og er virkeligheten for irakere under 35 år. Så vi trengte et pusterom fra virkeligheten, jeg og søsknene mine. Det fant vi i kristne TV-program. Når vi så på programmene, kunne vi flykte fra mørket som omringet oss. Vi ble bergtatt av det vi så. Jeg husker hvordan hodet fyltes av andre tanker, hvordan fantasien tok meg med inn i en ny verden hvor jeg kunne være, helt til programmet var slutt. Her var det ikke rom for frykt, usikkerhet eller bomber som haglet ned.

Programleder Rita ble som en venn for meg. Jeg jobbet lenge og vel med brevet jeg sendte til henne, passet på at bokstavene var skrevet riktig og at tegningen til henne var fin. Etter en stund fikk jeg svar fra Rita. Jeg tar godt vare på kortet jeg fikk fra henne.

I 2006 var jeg 15 år og måtte flykte til USA. Det ble for farlig for meg å bo i Irak. Det ble stadig mer vold mellom ulike grupper i det irakiske samfunnet. I flere områder ble de sivile utsatt for brutal vold. Hundretusener flyktet internt eller ut av landet. Jeg fant trygghet i et nytt land, men savnet familien. Men når jeg så på programmer fra SAT-7, følte det som om jeg var hjemme igjen. Jeg ser fortsatt på

programmene jeg så på som et barn i det nordlige Irak.

Jeg tror ikke SAT-7 og deres støttespillere er klar over hvor mye de har betydd for barn i Nord-Irak. Gjennom denne kanalen blir livene til barn i Midtøsten forandret. De blir del av Kristi legeme. Programmene er til varig velsignelse. Jeg er et levende bevis på det.

Et håpets fyrlys

Av: Åshild Appleyard

Noreas TV-partner SAT-7 har siden 2002 sendt og produsert kristne program på farsi. Programmene sees ukentlig av flere millioner iranere. Reza, som du nå får lese om, er en av seerne som har fått erfare Jesu forvandlende kraft i sitt liv.

– Hendene ristet. Pulsen raste. Nervene tok fullstendig overhånd. Men jeg måtte være ærlig der jeg satt i telefonen. – Jeg er en narkosmugler. En tyv. En gangster. Men takket være dere har jeg nå begynt å tenke gjennom livet mitt.

Jeg hadde blottstilt meg fullstendig, og nå ventet jeg bare på dommen. Men den kom ikke. I stedet spurte den vennlige stemmen i den andre enden hvilket program jeg hadde sett på? – *Håpets fyrlys*, svarte jeg, og pustet litt lettere. – Så flott at du har sett på dette programmet! Jeg vil anbefale deg å fortsette med det. Vil du at vi skal be

sammen?

Jeg takket ja til tilbudet, men tvilen festet seg som en klo i hjertet. – Du kan ikke bli en kristen mann, Reza, ikke etter alt du har gjort! Femten år av livet kan ikke viskes bort, helt uten videre. Alle innbruddene, slagsmålene, skuddvekslingene.

– Går det bra med deg? Stemmen fra den vennlige mannen dro meg tilbake til virkeligheten. Jeg var helt svett. – Jeg trenger Jesus, svarte jeg. Selv om tvilen ikke helt hadde forsvunnet, var det som om en uforståelig kraft dro meg mot det jeg trodde var umulig. At jeg kunne få et nytt liv i Jesus strittet imot alt jeg kjente til av logikk. Men der og da, sammen med rådgiveren på telefonen, sa jeg ja til å følge Jesus.

Det var takket være programmet *Håpets fyrlys* at jeg ringte SAT-7. Det er et kort program i to deler, som foregår på og rundt et fyrlys. Programlederen snakker om hvordan vi alle trenger Jesus, vi som lever i mørket. Jesus er verdens lys.

Jeg holdt kontakten med min rådgiver i SAT-7. En kjenning av meg, en narkosmugler fra Afghanistan, tilbød meg en dag en stor sum penger for å selge dop. Selv om jeg trengte pengene, nektet jeg å gjøre dette. Jeg ringte kontakten min i SAT-7, og han hjalp meg til å se at det ikke ville behage Jesus å gjøre slikt.

Kona mi sier at jeg nesten ikke er til å kjenne igjen nå. Hun er så glad at hun en dag ringte rådgiveren min for å takke. Selv er hun ikke kristen ennå, men jeg forteller henne ofte om Jesus. Datteren min har også tatt imot Ham, og livet vårt er totalt forandret. Mørket er borte og lyset har begynt å skinne inn i livene våre.

KAPITTEL 6

2000: Prosjekt Hanna i Sentral-Asia

Da vi rundet år 2000 var Norea en organisasjon i sterk vekst med mange nye prosjekter internasjonalt. Nå ønsker vi å gi Jesus til kvinner også i Sentral-Asia. Dermed begynte radioproduksjonen av *Håpets Kvinner* i Turkmenistan og Usbekistan. Dette er land hvor det er svært vanskelig å være kristen, og produsentene for Turkmenistan bodde faktisk i begynnelsen i Norge. Mange er redde, derfor er tilbakemeldingene få. Allikevel tar noen kontakt, og vi vet at antallet lyttere øker. Nylig var Noreas koordinator for Prosjekt Hanna på besøk til Sentral-Asia:

Elisabeths historie:

Har du noen gang sett en fremmed i øynene og kjent deg elsket? Det høres kanskje ut som en klisjé, men det var dette jeg opplevde da jeg besøkte Sentral-Asia og møtte Katjana.

Vi kunne ikke snakke sammen uten tolk, men hele vesenet hennes strålte vennlighet, kjærlighet og glede. Iveren hun viste for å fortelle sine medmennesker rørte meg sterkt. Vi besøkte en helligdom og en by i Sentral-Asia som blir sett på som regionens mekka. Innenfor de blå veggene i moskéen var der mange kvinner som bad sine bønner foran gravstedet til en konge. En ung jente gikk rundt helligdommen og berørte den i håp om at barnet hun bar på skulle bli velsignet. Skoleungdommer kjøpte amuletter. Ved synet av alt dette gikk Katjana med tårer på kinnene. – De får ikke svar her, sa hun, og nødde mennesker hun kom i kontakt med om å heller søke Jesus og den freden Han kan gi. Frimodigheten til Katjana og de andre kristne jeg møtte i Sentral-Asia gjorde sterkt inntrykk på meg. Det var også svært inspirerende å få bedre innblikk i hvordan Prosjekt Hanna jobber i et lukket land.

Elisabeth
Lillebø Sæth.

Manusene til radioprogrammet *Håpets kvinner* blir oversatt fra russisk til de lokale språkene. Sendingene utformes som 15 minutters samtaleprogram der bibelske sannheter gjennomsyrrer hele samtalen. Av sikkerhetshensyn må produsentene reise til et naboland for å lese inn program for seks måneder om gangen.

Noomi (navnet er endret av sikkerhetshensyn) fra Usbekistan

fortalte meg om første gangen hun leste inn programmene i nabolandet. Hun fortalte at hun kjente på tvilen om hvorvidt dette hadde noen hensikt. Er det i det hele tatt noen som lytter på radiosendingene våre? En sms ble bekreftelsen hun trengte for å bli oppmuntret til videre tjeneste. En jente hadde tenkt å ta livet sitt, men skrudde på radioen – kanskje i et siste desperat forsøk på å finne håp. Der hørte hun Noomis stemme som fortalte om Guds kjærlighet til henne. Dette reddet livet hennes.

Det er ikke alltid like lett å se synlige resultater av tjenesten vår, i hvert fall ikke i et område av verden der mange ikke tør å gi til kjenne at de lytter til kristne radioprogram. Men møtet med Noomi og de andre produsentene av *Håpets kvinner* gjorde meg enda mer frimodig i den tjenesten vi står i som baktroppen her i Norge. Tenk å kunne være en stemme som gir håp og kunnskap om Guds ord inn bak stengte dører til kvinner i Sentral-Asia.

Hilsen Elisabeth Lillebø Sæth, Koordinator for Prosjekt Hanna, Norea

Katjanas historie:

– Du får velge mellom meg og familien min og denne Jesus! Jeg så på mannen som stod foran meg. Det var den samme mannen som mange år i forveien hadde kidnappet meg for å gjøre meg til sin kone. Denne mannen hadde tatt meg med til en svigerfamilie som hadde behandlet meg som sin slave.

– Du kan ikke vende deg fra din gamle religion, fortsatte han. – Min religion er sterkere og vil drepe folk som deg. – Hva kjenner du til annet enn å drepe og ødelegge, ville jeg rope tilbake til ham. – Jeg var så sliten av slagene, av de onde ordene jeg hadde levd med hele ekteskapet vårt. Men i stedet sa jeg: – Jesus Kristus vil komme og gi fred til mennesker som deg.

Den freden og kjærligheten Jesus hadde gitt meg da han flyttet inn i hjertet mitt hadde endret livet mitt totalt. Det hadde ikke alltid vært slik.

Jeg hadde bedt mine fem bønner hver dag. Jeg hadde gitt mine almisser uten å eie mat på bordet til meg og jentene mine. Jeg hadde lest religiøse bøker og fortalt om Profeten. I tillegg lærte jeg av min svigerfamilie å søke svar i det okkulte. Men ikke noe av dette kunne gi meg trygghet og fred.

Alt forandret seg da dattera mi ble syk. En kristen slektning oppsøkte meg og fortalte meg om Jesus. Hun hadde vært så tillitsfull og trygg da hun hadde sagt: – det er bare Jesus som kan helbrede jenta di. Det er bare han som kan gi deg sin fred. Å, hvor jeg hadde lengtet etter fred. Men jeg turte ikke ta skrittet og bli en kristen. Du forstår, det å ta et valg om å bli kristen får så enorme konsekvenser her i Sentral-Asia. Men en dag fikk jeg se en film om Jesus. Ordene fra Jesus berørte meg. Det var som om han snakket kun til meg. Der og da forstod jeg at det var Han som kunne gi meg det hjertet lengtet etter. Jeg sa: – Ja, Jesus kom inn i livet mitt. Jeg ønsker å få din fred, din kjærlighet i livet mitt.

Det er vanskelig å forklare på noen annen måte enn at Jesus tok bolig i hele meg. Jeg ble glad og fylt av en indre fred. Jeg kjente at jeg var fullt og helt elsket av Ham. At jeg var Hans. Jeg fikk en Bibel og begynte å lese om ham. Gud ledet meg til en kristen nabo jeg ikke hadde visst om. Sammen begynte vi nå å lese Guds ord og be for landet vårt. Av en eller annen grunn begynte også andre å komme dit vi var. Vi delte Guds ord sammen, jeg underviste om det jeg leste i Bibelen, og flere kom til tro. Men snart begynte forfølgelsen. Ikke bare fra landsbyledelsen, men også fra min egen svigerfamilie.

Nå stod jeg der med valget: Forlate alt jeg hadde, landsbyen, familien min. Eller forlate Jesus. Ordene som kom, var ikke mine, de kom fra Den hellige ånd: – Jeg vil aldri leve uten Jesus, da får du heller kaste meg på dør.

Det som siden har skjedd er en lang historie. Jentene mine og jeg levde en stund på gata. Vi hadde ingenting. Vi spiste det som var mulig å finne, eller det som noen i sin nåde gav til oss. En dag, i fortvilelsen over

situasjon som hadde blitt så vanskelig, sa Gud til meg: – Du gav avkall på det lille huset ditt. Du gav avkall på familien din for å følge meg. Jeg skal gi deg hundrefold igjen. Og det har han gjort. Jeg er et levende bevis på Guds nåde og godhet. I dag bor jeg i et hus som er ti ganger bedre enn det jeg måtte forlate. Menigheten er som en familie for meg, og jeg får tjene Jesus med livet mitt.

Jeg oversetter *Håpets kvinner* til morsmålet mitt, usbekisk. Nesten hver dag har jeg kontakt med kvinner som lytter til programmene, kvinner som har utfordringer i livet og trenger noen å snakke med. Programmene hjelper meg til å vitne og til å gi konkrete råd og hjelp til de kvinnene jeg er i kontakt med. Mange ringer meg eller skriver melding for å fortelle hva programmene betyr for dem. Noen er ensomme kristne som lytter til programmene på CD, og som daglig bruker bønnekalenderen. En dame skrev til oss og fortalte at hun hadde lyttet til programmene våre i 17 år! Trolig er det tusenvis av kvinner der ute som lytter i årevis uten å fortelle det til oss. Bare Gud vet hvor mange det er som møter Hans kjærlighet gjennom disse radioprogrammene.

Guds ord sier at den som sår med tårer, skal høste med fryderop. Kjære norske venn. Jeg får tårer i øynene når jeg sier dette. Jeg vet at du ber for oss. Jeg vet at du gir penger slik at vi kan fortsette dette arbeidet. Du kan ikke være her fysisk. Men vi kjenner vår egen kultur. Vi har kjent på kroppen hva det vil si å gå fra mørket og inn i Guds evige lys. Vi har blitt slått, kidnappet, sultet. Vi vet hvordan kvinner i vår kultur lever og hvilke behov de har. Vi kjenner språket i landet vårt. Selv om vår sikkerhet er truet, gjør vi dette arbeidet med glede. Men vi kan ikke gjøre det alene. Vi har frimodighet fordi vi har deg i ryggen. En dag vil også du få se fruktene av dine bønner og dine gaver. Som lemmer på Guds legeme er vi i fellesskap med på å berge dyrebare sjeler for Himmelen.

Din søster i Herren, Katjana. (Navnet er endret av sikkerhetshensyn.)

KAPITTEL 7

Evangeliet til Nord-Korea

For bare 70 år siden var en stor del av befolkningen i landet kristne, men etter flere tiår med undertrykkelse og brutal forfølgelse er det nå trolig bare noen titalls tusen igjen. De må holde en svært lav profil, og i frykt for å bli avslørt er det mange som holder sin tro skjult selv for egne barn. Norea har i mange år støttet daglige radiosendinger til landet. Vi vet mange lytter til dem, men de færreste våger å stå frem med sin historie – av frykt for at enten de selv eller familie og venner kan bli rammet av forfølgelse. Men mange har flyktet til Sør-Korea, og der møtte vi flere nordkoreanere i en liten menighet. De fleste ønsket ikke å bli intervjuet, men pastoren stilte opp. Hans historie ble nylig kort referert. På de neste sidene kan du lese hele pastorens dramatiske historie:

Nord-Korea

Av: Norea Mediemisjon

Fjellandet Nord-Korea! Jeg elsker landet mitt, og savner det. Jeg har gode minner fra oppveksten min, foreldre som var glade i meg, og en bror jeg opplevde mye gøy sammen med.

Foreldrene mine hadde gode jobber, så jeg har alltid hatt nok mat og klær og det jeg ellers har trengt for å klare meg. Samtidig var jeg vitne til mye vondt som skjedde, og jeg så at mange hadde det vanskelig. Dette passet ikke med det glansbildet presidenten presenterer av Nord-Korea. Kanskje var det derfor jeg kjente på at noe lokket meg ut av landet. Jeg trodde lenge det var ren eventyrlyst, men i etterkant har jeg skjønnet at det var Gud som kalte på meg. Vanlige nord-koreanere får sjelden anledning til å reise utenlands, men de fleste vet om noen som har flyktet over grensa til Kina. Jeg bestemte meg for å prøve, selv om det var risikabelt. Dersom jeg ble tatt måtte jeg regne med både fengsel og bøter.

Heldigvis fikk jeg god hjelp, og jeg fant de riktige grensevaktene å bestikke. Det tok ikke lang tid fra jeg forlot hjemmet mitt, til jeg satte

Pastor John.

foten på kinesisk jord. Jeg visste at hvis kinesisk politi fikk tak i meg, ville de straks sende meg tilbake til Nord-Korea. Men noen hadde fortalt meg at hus med kryss på var trygge, der var det ofte mennesker som ville hjelpe. Jeg hadde ikke trasket lenge før jeg kom til en landsby. Blant husene fikk øye på et bygg med et kryss tydelig avtegnet på veggen. Jeg gikk bort, trakk pusten dypt, og banket nølende på en av dørene. Jeg hørte at det skrapte i en stol, og noen tassende føtter nærmet seg. Døren gled opp, og en eldre kinesisk mann kom til syne i halvmørket. Han så på meg, og ansiktet hans sprakk opp i et stort smil idet han vinket meg innenfor. Han skjønnte ut fra klærne og utseendet mitt at jeg var

Landskapet i Nord-Korea er ikke så ulikt det norske med fjell og daler.

en flyktning fra Nord-Korea.

Det tok ikke lang tid før vi ble bedre kjent, og mannen fortalte meg om bakgrunnen for krysset, eller korset på bygningen. Det var fordi de var kristne. De trodde på Gud, en evig Far som elsker oss så mye at Hans egen sønn

gikk i døden for at du og jeg skal bli frelst. Alt vi trenger å gjøre er å tro på Jesus som Guds sønn. Budskapet grep hjertet mitt, og etter bare noen uker med undervisning ble jeg kristen. Mens jeg gradvis modnet i troen min, kjente jeg et sterkt kall til å reise tilbake til Nord-Korea. Familien og vennene mine måtte få hørt dette fantastiske budskapet. Tenk hvilket håp de kunne få? Jeg fikk mange advarsler, og visste veldig godt hva som ventet hvis jeg ble tatt. Men jeg måtte følge stemmen i hjertet mitt.

Vel over grensen og tilbake i hjemmet mitt, ble familien min svært

overrasket over å se meg igjen. Jeg begynte straks å fortelle dem om hvorfor jeg var kommet tilbake. Gleden var stor da min egen mor tok imot budskapet og ble en kristen. Min far, derimot, nektet å ta imot Jesus. Jeg tror det kanskje er fordi han er så høyt utdannet. Jeg hadde jo selv strevd med å akseptere at det fantes en Gud, så jeg skjønnte godt han var skeptisk.

Under oppholdet i Kina hadde jeg fått vite at det fantes kristne radiosendinger til landet mitt. Jeg skaffet meg en radio, og hver kveld lyttet jeg til disse programmene. De gav meg verdifull opplæring om den kristne tro, og jeg fant stor styrke gjennom programmene der jeg satt i ensomhet og lyttet. Naboene mine satt med ørene inntil de tynne veggene og lyttet de også. Etter midnatt var signalene svært gode. Jeg fikk både be og dele nattverd sammen med programlederne, og på den måten hadde jeg fellesskap med andre kristne. Sendingene var av uvurderlig betydning for meg, og jeg vet om mange andre som også trofast lytter til sendingene selv om det er ulovlig. Noen har kjøpt seg utenlandske radioer på svartebørsen, andre har fikset på de plomberte lovlige radioene i landet, mens andre igjen har bygd seg en radio av brukte deler. Mange i Nord-Korea søker etter kanaler på kort- og mellombølge, og hører de en sending på koreansk så lytter de med stor interesse. Noen får høre evangeliet for første gang gjennom slike sendinger.

Mange kristne har få eller ingen å snakke med om troen sin. Da blir radioen en viktig menighet for dem. Programlederne blir på en måte deres pastorer, og gjennom forbønn kjenner de på støtte, omsorg og fellesskap med kristne i andre land.

Jeg fortalte om Jesus til alle mine venner, og var en uredd evangelist. Det tok derfor ikke lang tid før jeg tiltrakk meg myndighetenes oppmerksomhet. En dag ble jeg arrestert og plassert i en celle med gitterdør slik at vaktene kunne holde øye med meg. Jeg og

de andre fangene i vår korridor ble kommandert til å sitte med bena i kors fra morgen til kveld. Vi fikk kun bevege oss i 10 minutter for å spise måltidet vårt, som bestod av skitten mais. Vaktene fulgte godt med, og så de at hodet duppet fremover og vi sovnet var straffen hard. De banket og slo oss, låste beina i en slags protese så vi ikke kunne bevege dem i det hele tatt, reduserte matrasjonene og tvang oss til beinhard fysisk trening for å slite oss ut og knekke viljen vår. Mens jeg satt der ba jeg kontinuerlig til Gud. Han hørte mine bønner og gav meg en egen styrke i nakken som holdt hodet mitt oppe selv om jeg sovnet. Dermed fikk jeg mindre straff enn de andre fangene.

Dessverre var maten så uren at jeg ble syk av den. Jeg ble gradvis tynnere og tynnere, og vaktene sa til slutt at jeg så ut som et levende lik. De bestemte seg da for å sende meg hjem for å dø, så sparte de penger på stell og medisiner.

Da jeg kom hjem kunne jeg så vidt gå. Jeg var på mange måter mer død enn levende. Men etter en kort stund hjemme kjente jeg hvordan kreftene kom tilbake, innenfra. Jeg så fortsatt elendig ut, men Gud gav meg en indre styrke. I denne tiden lyttet jeg svært mye til de kristne radiosendingene, og jeg kjente et kall til å forlate landet på nytt. Til tross for dårlig helse kom jeg meg på et vis over grensen til Kina og videre til Sør-Korea.

I Sør-Korea fikk jeg mer teologisk utdanning, og i dag er jeg pastor for en liten menighet i 5. etasje i et bygg i utkanten av Seoul. Mange av medlemmene i menigheten er avhoppere fra Nord-Korea. Det er en fin liten menighet, og jeg er så takknemlig for tjenesten min her. Jeg savner familie, venner og fedreland, men Gud har Gud bruk for meg her i Seoul. Det er nok ikke tilfeldig at vi fra Nord-Korea er havnet her i Sør-Korea. Jeg sier ofte til menigheten at vi må fortsette å be for våre landsmenn i nord, og om et gjenforent Korea. Det er vår hovedoppgave. Derfor er jeg jevnlig i studio og leser inn oppmuntrende ord til mine kristne søsken

i hjemlandet. Dette sendes på radio, og jeg har kontakt med mange via mobiltelefon. Jeg oppfordrer dem til å fortsette å be om at Gud en dag må gjenforene Korea.

Vær med å be om at den kristne undergrunnskirken i Nord-Korea kan vokse seg stor og sterk, og bli rotfestet i sunn bibelsk forkynnelse.

Verden følger med på det som skjer. Hvis Gud forener Korea igjen, så vil mange se at Gud er virksom og at Han elsker sitt folk. Som vi leser mange steder i Bibelen, så forbereder Gud mennesker for fremtiden. Vi fra Nord-Korea er vel kjent med motgang, derfor tåler vi også ekstremt mye. Jeg tror det var Guds plan å sende meg gjennom mine prøvelser. Motgangen har gjort at jeg i dag er en bedre arbeider for Gud. Jeg har ingen traumer, og jeg tror Gud vil velsigne Korea. Og kanskje vil han gjennom Korea velsigne også andre deler av verden. Jeg vil takke alle som står sammen med oss i bønn.

DETTE ER NOEN AV PROGRAMMENE SOM SENDES OM KVELDEN HVER UKE TIL NORD-KOREA

Daglig bibelundervisningsprogram ▪ Gudstjeneste hver søndag
Musikkprogram ▪ Bibelopplesning ▪ Program om bønn
Opplæring for søndagskolelærere ▪ Veiledning for forfulgte kristne

Det koster 50 kr. pr minutt med sending.

KAPITTEL 8

Radio gir håp for prostituerte kvinner

Barn, kvinner og menn blir solgt som slaver i Albania, eller solgt fra Albania til land som Hellas, Italia, Kosovo, Storbritannia, Tyskland og Nederland. Norea er engasjert i Prosjekt Hanna i Albania, og støtter radioprogram og bønnearbeid der. Bønnegrupper som den gruppen Klara er med i ber hver måned for lidende kvinner verden over, ved hjelp av Hannas bønnekalender som også sendes på radio. Radioprogrammet *Håpets kvinner* forteller at Gud elsker dem, i et land hvor jenter holdes hjemme fra skolen i frykt for å bli solgt som sexslaver. Jenter og kvinner i Albania får gjennom radio og bønnegrupper høre at de er verdifulle, og ikke til salgs!

Frigjort fra helvete

– Tre fremmede menn tvang meg til å åpne døra. Deretter stormet de inn og voldtok meg, en etter en. Mannen jeg trodde var min kjæreste, hadde solgt meg til dem. Jeg så ham aldri igjen, forteller albanske Klara. Slik begynte hennes mareritt som offer for menneskehandel. I etterkant har Prosjekt Hannas bønnebevegelse gitt henne fremtidshåp. Her forteller Klara sin historie:

Av: Åshild Appleyard

– Mennene kunne like gjerne ha revet ut hjertet mitt og trakkert på det. På hotellrommet i Hellas milevis unna den fattige landsbyen som var mitt hjem forsvant alle drømmene mine. Jeg skulle bli doktor, slik pappa alltid ønsket for meg mens han levde. Jeg gjorde det bra på skolen, men familien min hadde ikke råd til å sende meg på universitet.

Ingen røde lys - bare rosa skyer

Da jeg møtte drømmemannen, trodde jeg at livet ville få en ny vending. Jeg så ingen faresignaler – ingen røde lys. Jeg var 17 år og ble behandlet som en prinsesse av en mann som lovet å alltid elske meg. Jeg var forelsket og levde på en rosa sky, forblindet av de mange kjærlighetserklæringene, gavene og blomstene. Nå kunne jeg bli doktor, trodde jeg, og gifte meg med mannen som forstod meg fullt og helt. Jeg holdt lykken for meg selv, i frykt for at familien min ville stoppet oss. De syntes jeg var for ung, med god grunn, men jeg klarte uten problemer å skjule våre planer om å flytte til Hellas.

Passet mitt var det han som ordnet, siden jeg var mindreårig. Etter ett døgn's reise var vi over grensen til Hellas og tok inn på et hotell. Jeg burde bare hvile på hotellrommet, sa han til meg. Han skulle møte en kamerat som ville sørge for både arbeid og bosted. Det eneste skåret i gleden min den dagen var familien min. Jeg bekymret meg for om de noen gang ville klare å tilgi meg. Ville de i det hele tatt noen gang få vite hvor jeg var? Men jeg skjøv disse tankene bort så godt jeg kunne.

Passet var kvitteringen

Jeg så aldri kjæresten min igjen etter den morgenen. Samme ettermiddag tvang tre fremmede menn meg til å åpne døra. Deretter stormet de inn og voldtok meg, en etter en. Mannen jeg trodde var min kjæreste, hadde solgt meg til dem. De hadde passet mitt og andre dokumenter som bevis, selve kvitteringen på meg.

Frykt, håpløshet, skam, smerte. Jeg kjente på alle disse følelsene i tida framover. Frykt for å bli drept dersom jeg rømte. Håpløshet fordi drømmepriksen var borte. Ingen kunne hjelpe meg her. Skammen over at brødrene mine ville anse meg som verdiløs om de visste at jeg var prostituert. Smerten hver gang jeg ble voldtatt, tårene inni meg, slagene mot huden min.

Før skitten til å be

Jeg ble flyttet til et annet hotell, sammen med jenter fra Moldova, Ukraina, Russland og andre europeiske land. Noen av dem hadde jobbet der i nesten fem år. Hallikene tvang oss til å betjene 25 menn om dagen. Hele dagen var vi fanger som bare ventet på dem. Jeg følte meg skitten. En dag trosset jeg frykten og prøvde å rømme. Straffen da jeg ble tatt var å leve uten vann og mat i en hel uke.

Mange lange og søvnløse netter senere ble jeg solgt til en mann i en annen gresk by. Her skulle jeg få tak i kunder på gata. Jeg og de

andre jentene risikerte nådeløs tortur dersom vi ikke betjente 50 menn om dagen. Hallikene tok alle pengene vi fikk – vi var slaver på alle mulige måter. Jeg følte meg for skitten til å be, trodde at jeg var verdiløs. Brødrene mine kunne drepe meg for å beholde familiens ære. I min kultur er en prostituert verdt mindre enn en skitten hund. Jeg vurderte å ta mitt eget liv, men var ikke sterk nok.

Reddende engler

Alt skulle endret seg da jeg møtte en gresk dame. Hun løy til hallikene på gata der jeg jobbet, og sa hun bare snakket med meg fordi jeg minte om hennes egen datter. I virkeligheten hvisket hun inn i øret mitt mens hun ga meg en klem at hun ville hjelpe meg med å rømme. Jeg måtte være på plass på samme sted og tid uka etter.

Jeg begynte å tro så smått at det fantes en utvei. De neste dagene behandlet jeg alle med respekt for beholde tilliten deres. Uka etter var jeg på plass, og ventet på min reddende engel. Hun hadde sendt en ung mann. Alt gikk etter planen, men jeg var likevel redd. Tenk om jeg ble stjålet av en annen hallik? Skulle jeg be ham om å stoppe bilen? Men jeg hadde fortsatt håp.

Endelig stoppet bilen, og jeg kjente igjen den greske damen som smilte til meg. Samme natt kjørte hun meg til den albanske grensen, og informerte politiet. Jeg var trygg, og et to år langt mareritt var endelig over.

Nå, fire år senere, ser livet helt annerledes ut. Vennene mine

Illustrasjonsbilde.

i Prosjekt Hannas bønnettverk hjelper meg mye. Jeg har klart å fullføre videregående skole, slik at jeg kan bli doktor. Vennene mine oppmuntrer meg og husker på meg i bønn. Fortsatt er sårene mine dype, og jeg sliter med selvmordstanker, men jeg stoler på Gud nå. Jeg vil fortsette å be med mine venner, og holde fast på min nye tro. Gud har gjort meg til en ny skapning.

Fattige, men fornøyde barn i Albania. Kanskje kan de få en tryggere fremtid i landet dersom enda flere blir med i bønnekampen?

I 2006 arrangerte Norea en konsert i Albanias hovedstad, Tirana. Solveig Leithaug og tvillingsøstrene Garness sang håpet om Gud rett inn i hjertene til kvinner som Klara. Foto: Astrid Frøysnes.

KAPITTEL 9

2010: Endelig på lufta i Somalia

Norea ble støttepartner for radioprogrammet Håpets Kvinner til Somalia i januar 2016. Programmene når langt inn i Somalia, og til alle flyktningene i nabolandene. De sendes på kortbølge, frekvensen er 15500/19. Det er svært farlig for en somalier å bli kristen, men allikevel ser vi at mange finner veien til Jesus, om det så koster dem livet. En av dem som fant Jesus er i dag tekniker og produsent for Håpets Kvinner programmene, vi kaller han Peter:

Radiotekniker i et farlig land

Min historie som kristen begynte i 1983, da jeg som student i Somalia bodde sammen med min far. En dag bestemte jeg meg for å bli en kristen, årsaken til det kan jeg ikke fortelle om denne gangen. Men jeg fortalte det til min far, og han ble rasende. Han slo og forbannet meg. Jeg ble redd, men kunne ikke gi opp troen min som gav slik fred i hjertet mitt.

Av: Harald Endresen

Livet etterpå ble ikke lett. Blant annet har det vært utfordrende å leve med en muslimsk kone. I mange år ba jeg for henne, selv om hun motarbeidet meg. For fire år siden konverterte hun til kristen tro. Det er ved Guds nåde jeg står her i dag med en kristen kone og en kristen sønn, over 30 år etter at jeg selv ble en kristen.

I min glede over evangeliet har jeg en stor nød for mitt land og mitt folk i Somalia. De har ikke hørt om Jesus, og de trenger sårt et håp å klynge seg til etter flere tiår preget av borgerkrig, anarki og kaos. Derfor sa jeg og min kone ja da vi ble spurt om å produsere radioprogrammet *Håpets Kvinner til Somalia*. Hvordan kunne vi si nei?

Jeg vet det er risikabelt, men ansvaret ligger i Guds hender. Lever jeg, så lever jeg for Gud. Dør jeg, så dør jeg for Gud. Heldigvis produserer vi programmene på et sikkert sted utenfor Somalia. Kona er programleder, jeg er oversetter, tekniker og produsent. På den måten fikk jeg bruk for min tekniske kompetanse.

Det er oppmuntrende når vi møter grupper av kvinner som lytter

fast til programmene. De forteller om dem til andre kvinner, og det kommer stadig nye lyttere til. Noen kan lytte nokså fritt, mens andre må gjøre det i hemmelighet. Da er det greit med småradioer og ørepropper, eller Internett. Da kan de lytte i hemmelighet, og sendingene er til stor hjelp for dem, det ser vi på alle tilbakemeldingene via Facebook. Jeg vet også om hele familier som lytter til programmene, og har selv møtt flere av dem. Familiene samler seg rundt radioen og lytter i fellesskap. Det begynte med at en lyttet til programmet, og så er etter hvert hele familien blitt fascinert av radiosendingene. De er glade for at de har funnet disse programmene, og de blir svært oppmuntret av dem.

Med fare for eget liv samles stadig kristne somaliere for å be. De møtes i landsbyer, i flyktningeleirer, og i hemmelighet. Med ulike metoder får de avtalt hvor og når de skal samles, som regel om natten. De går sjelden inn hoveddøren til huset de skal være i, men benytter ofte bakdører eller vinduer. Når alle er kommet, stenges dører og vinduer, og ingen slipper inn eller ut. Så sitter de der i mørket, kanskje med ei lommelykt for å lese i de få Biblene de har, og får på den måten styrket hverandres tro. Døren er stengt, men hjertene er åpne for evangeliet!

Hilsen Peter (Navnet er endret av sikkerhetshensyn.)

Dette er en av programlederne for Håpets Kvinner til Somalia. Ta henne, Peter og de andre med i dine bønner. Det er mange som ønsker å stanse disse sendingene.

KAPITTEL 10

2016: Norea i Norge

I dag driver Norea fortsatt med radio, men Internett er blitt en stadig større del av vårt arbeid. Nettsiden vår, norea.no, har mange tusen besøkende hvert år. Andaktene fra Noreapastoren er flittig brukt som podcaster, og mange er innom en av de to nettradioene våre: Norea+ og Norea Hope. Begge kanalene inneholder god forkynnelse, men musikkstilen er forskjellig. Hver fredag ringer mange vår forbønnstelefon, og i tillegg bruker stadig flere vår nye bønnevegg på internett (norea.no). Her kan man poste sitt bønneemne når det passer, man kan be for andres bønneemner, og trykke bedt for når du har bedt. På den måten synliggjøres at vi står sammen i bønnekampen.

Det siste året har vi passert 2500 følgere på Facebook. Særlig populære er de vakre bildene med sangstrofer eller bibelvers, og mange blir inspirert, det ser vi av meldinger og antall delinger. Merete Bøe er en av dem som ble så inspirert av et spørsmål på Facebook, at livet hennes tok en ny retning:

Vitnesbyrd fra Merete Bøe

Jeg var en vanlig ungdom på 26 år. Jeg hadde planer og drømmer, og tenkte at framtida lå foran meg med mange muligheter. Så ble jeg slått i bakken, bokstavelig talt. Jeg ble utsatt for blind vold, og livet tok en helt annen retning enn jeg hadde tenkt meg.

Planene og drømmene som jeg hadde ble borte og knust, sammen med gleden og livsgnisten. Jeg fikk store problemer. Det var mange følelser. Jeg ble utrolig sliten av å holde meg gående, samtidig som det raste inni meg. Jeg ble sint på Gud. På et tidspunkt satte jeg også spørsmålstegn ved hele Gud.

Jeg hadde mange tanker, de fleste irrasjonelle. Jeg fikk en ide om at jeg skulle redde verden, siden Gud ikke gjorde noe. Jeg meldte meg inn i flere organisasjoner og var frivillig både her og der. Men det varte ikke lenge. Jeg orket ikke, jeg hadde jo egentlig mer enn nok med meg selv. Til slutt måtte jeg innse at jeg ikke kunne gjøre noe, selv om engasjementet var der.

Tiden gikk. Jeg fikk mer orden på livet og følelsene mine, men jeg følte meg tilsidesatt og at det ikke var bruk for meg. Så en dag kommer det en forespørsel fra Elisabeth Lillebø Sæth på Facebook: – Kan noen tenke seg å ha ansvar for Prosjekt Hannas nye Facebookside, legge ut bønneemner og slikt? – Ja, tenkte jeg. Det kan jeg gjøre. Slik kom Prosjekt Hanna inn i livet mitt, og dette ble starten på mitt engasjement her.

Prosjekt Hanna – håp for verdens kvinner. Det er det virkelig, håp. Det har jeg selv erfart. Jeg vet så altfor godt hva det vil si å ikke ha håp. Har du ikke håp er det ikke mye å leve for. Jeg har opplevd ting i livet jeg gjerne skulle vært foruten. Men det har gitt meg en erfaring og en innsikt jeg har lyst til å bruke til noe. Det er mange kvinner som lider på flere måter i verden i dag. Jeg vet hva det vil si å lide, selv om lidelsen kan være forskjellig. Å bli med i Prosjekt Hanna er det beste jeg har gjort!

Jeg startet med å legge ut bønneemner på Facebooksiden og nettsiden til Norea. Jeg kunne sitte hjemme og gjøre det. Gjøre det når det passet meg. Jeg trengte ikke møte andre folk en gang. Og det beste av alt, dette var til hjelp for andre også! Gjennom dette fikk jeg sjansen til å føle meg verdifull igjen. Jeg fikk en følelse av at det var bruk for meg. Jeg hadde noe å bidra med. Budskapet som Prosjekt Hanna kommer med er så utrolig viktig. Jeg vet det. Det å få høre at du er elsket av Gud og er verdifull i hans øyne for akkurat den du er, betyr alt. Det tenker jeg er viktig for alle mennesker.

I dag legger jeg ikke bare ut bønneemner. På fritiden min reiser jeg rundt og forteller om Prosjekt Hanna på møter og i foreninger, både alene og sammen med andre i Prosjekt Hanna. Jeg er med på konserter hvor jeg spiller fløyte og formidler andre kvinners historier. Jeg har fått være med på en tur til Tanzania hvor jeg fikk se noe av arbeidet som Norea gjør gjennom Prosjekt Hanna der. Det var stort å få møte alle kvinnene fra så mange bønnegrupper. Selv om vi ikke forstod hverandre, kjente vi på fellesskapet. Vi var søstre i Kristus. Vi kunne be og synge sammen. Gjennom tolk kunne vi dele historier og oppmuntre hverandre.

Noreas kvinnearbeid er et flott og spennende arbeid å få være med på, og jeg føler meg heldig. Tenk, jeg er med i et bønnettverk verden over med over 40 000 forbedere! Vil jeg at noe skal bli bedt for, har jeg et enormt stort privilegium å få lov til benytte meg av dette. Det er utrolig å tenke på hva som har skjedd siden jeg begynte som frivillig i Prosjekt Hanna. Jeg har fått venner. Jeg har fått muligheten til å bruke mine egenskaper og ressurser. Og jeg har vokst som både menneske og som kristen.

Velkommen til Noreas jubileumshelg!

21.-23. oktober 2016

Fredags-
konsert med
Prosjekt Hanna-
teamet

Fredag:

19:30 Konsert med Prosjekt Hanna-teamet
i Misjonshuset, Kristiansand

Lørdag:

19:00 Bluegrass-konsert i Flekkerøyhallen
21:00 Lovsangskveld i Flekkerøyhallen

Søndag:

11:00 Jubileumsgudstjeneste i Flekkerøyhallen
Taler: Øyvind Aasland
Sang: Flekkerøyguttene, Fri Hals og
Prosjekt Hanna-teamet
13:00 Lunsj og kaffe
14:30 Seminarer

Vi ordner transport til og fra Kristiansand sentrum
til Flekkerøya. Alle arrangementer er gratis.

Testamentarisk gave

– Jeg har valgt å tilgodese Norea med en testamentarisk gave. Det er først og fremst fordi de når unådde land og folkegrupper. I tillegg har de solid bibelundervisning her i Norge på både radio og Internett. (Åse Karlsen)

Dersom du ønsker å testamentere til Norea:

Vi hjelper deg med utforming av testamente, og kan gjerne sende deg informasjon om hvilke regler som gjelder. Martin Birkedal i Norea vil gjerne svare på spørsmål du måtte ha.

Tlf: 38 14 50 20 / Epost: post@norea.no / Adr: Norea Mediemisjon, Pb. 410 Lundsiden, 4604 Kristiansand

– Jeg er fast giver til Norea for jeg ønsker at Guds rike skal vokse. Bibelen oppfordrer meg til å gi, og fast givertjeneste er en god og praktisk måte å gjøre dette på. Kjersti

Du kan enkelt signere fast givertjeneste på norea.no

Avtale Giro

*En somalisk lytter.
La henne stå som en representant
for våre kristne søstre og brødre i Somalia.
De risikerer sitt liv ved å tro på Jesus.*

- Vi samles i hemmelighet og lytter til programmene deres.

Som dere vet, finnes det ikke noen kirke her vi bor. Den eneste måten vi får Guds ord på er gjennom dette programmet. Vi er så oppmuntret og velsignet av programmene deres. Vær så snill og be om at vi skal få Guds visdom til hvordan vi skal spre Guds rike her. Be også for livene våre. Hvis noen visste at vi lyttet til et kristent program, ville det blitt svært vanskelig for oss.

Lytter fra Somalia

For 500 kroner gir du Norea anledning til å betale for et kvarter med radiosending til Somalia. Nesten hele landet er dekket fra en kraftig sender trygt plassert utenfor landets grenser.